

Arrest

nr. 195 899 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2016 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de verzoeker een Schengen-visum type C aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Moskou (Russische Federatie). Dit visum werd afgeleverd op 14 september 2016 en was geldig van 24 september 2016 tot 18 oktober 2016.

Op 22 november 2016 richten de Belgische autoriteiten een verzoek voor overname aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 van het

Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van voornoemde Verordening de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 2 mei 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, onder een bijlage 26^{quater}, tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing.

Op 2 mei 2017 wordt tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen. De verzoeker werd ook op 2 mei 2017, onder een bijlage 10bis, in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs, geldig tot 2 juli 2017.

Op 9 mei 2017 dient de verzoeker (bij faxpost) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in. Dit verzoek wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 186 687 van 10 mei 2017.

Op 1 juni 2017 wordt de verzoeker, zonder verzet, effectief overgedragen aan de Italiaanse overheden, via de luchthaven van Rome Fiumicino.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 2 mei 2017 werd getroffen, en dat zij eveneens op 2 mei 2017 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. De akte van kennisgeving bevat de handtekening van de verzoeker. De akte van kennisgeving vermeldt ook duidelijk dat het verzoekschrift, krachtens artikel 39/57, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dient te worden ingediend binnen de vijftien dagen na de kennisgeving indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoekster op 2 mei 2017 werd vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld bij artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Deze beslissing tot vasthouding werd eveneens op 2 mei 2017 aan de verzoeker ter kennis gebracht, wat blijkt uit de akte van kennisgeving, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt. Ook het beroep dat de verzoeker bij de Raadkamer indiende tegen zijn vasthouding vermeldt dat de verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd op 2 mei 2017 en dat hij sinds die datum werd opgesloten in het gesloten centrum te Steenokkerzeel. Uit deze stukken, alsook uit het document *“verslag van overbrenging naar gesloten centrum”* blijkt dat de verzoeker op 2 mei 2017 werd overgebracht en vastgehouden in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

In het geval een vreemdeling is vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals *in casu*, wordt de beroepstermijn bepaald door artikel 39/57, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/57, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;”

In casu werd de bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht op 2 mei 2017, datum waarop hij zich bevond in het gesloten centrum 127*bis* te Steenokkerzeel. Bijgevolg beschikt de verzoeker overeenkomstig artikel 39/57, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, over een beroepstermijn van vijftien dagen om een beroep bij de Raad in te dienen. *In casu* was woensdag 17 mei 2017 de uiterste dag om beroep in te dienen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verzoekschrift werd ingediend per aangetekend schrijven op donderdag 18 mei 2017. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 18 mei 2017 ingediende verzoekschrift laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Ter terechtzitting werden de voormelde vaststellingen aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verzoeker stelt dat de vraag waar de beslissing betekend is, van belang is en stelt, indien verzoeker reeds in Steenokkerzeel aanwezig was, zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad en indien de verzoeker pas na de betekening naar Steenokkerzeel werd overgebracht, hij over een beroepstermijn van dertig dagen beschikt zodat het beroep wel tijdig voorkomt. De Raad merkt dienaangaande op dat uit het administratief dossier voldoende blijkt dat de verzoeker zich op “*het ogenblik*” van de kennisgeving van de beslissing bevond in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat de verzoeker op 2 mei 2017, dit is de datum van kennisgeving van de thans bestreden beslissing, van zijn vrijheid was beroofd en was opgesloten in het gesloten centrum 127*bis* te Steenokkerzeel. Ter terechtzitting wordt door de advocaat van de verzoeker voorts geen situatie van overmacht aannemelijk gemaakt.

Ambtshalve dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet-ontvankelijk is *ratione temporis*.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE